

Så er falketrækket kommet til Sydøstjylland.

Fredag d. 21. august blev jeg ringet op af Per Bomholt, som havde taget turen ud til Solkær Enge.

Jeg mødte ham og Sigrید på poststien imellem P-pladsen og madpakkehuset. Forinden havde de ikke obset en eneste rovfugl; men skæbnen ville åbenbart at efter et lille rast på bænken ved madpakkehuset, begyndte det nærmest at "vrимle" med fugle i luften.

Det startede roligt ud med to musvåger over engen; men over vigen ved Solkærgård, bemærkede jeg at alle hjejlerne og viberne var gået på vingerne. Det lignede bestemt ikke de små "krampestrækninger" som de ind imellem foretager sig ved deres rastepladser, hvor de flyver hurtigt op og lander samme sted igen. Her var noget i gærde – de samlede sig i tre store flokke og dannede vældige formationer på himlen.

Vi greb vores håndkikkerter og pludselig udbrød Per, "Vandrefalk!" Og ganske rigtig kredsede der en vandrefalk et godt stykke oppe over hjejle- og vibeflokkene. Den fortsatte imod vest og roen faldt over vadefuglene igen; men kun for en kort bemærkning, for pludselig var de på vingerne igen og vi spottede nu hele to vandrefalke over engen. Der var nu ikke tale om egentlige jagtforsøg; men leg. Og alle blev inkluderet i falkeleg; også de to rørhøge, som måtte forsøge at undvige de to falkeleg. Det så fantastisk ud, når den hurtige falk dykkede ned over rørhøgen som vendte sig i luften som en spændt bue.

Jeg kørte over Moshusevej hjem og fra Varmark Skov, så jeg at begge vandrefalke sad et stykke ude på marken –det var en han og hun. Over på en stensamling sad en af havørneungerne og hyggede sig.

I dag lørdag d. 22. august, så jeg at en af falkene havde fanget en gråand, som den sad og spiste på søbredden, da en stor mørk skygge pludselig gled over hovedet på den. Falken forsøgte panisk at løfte sit bytte væk; men måtte opgive, hvorefter havørneungen tungt landede på byttet og begyndte at æde. Dette passede bestemt ikke falken, så den dykkede faretruende og meget tæt henover hovedet på ørneungen, som måtte bukke sig for ikke at blive ramt. Den hakkede ud efter vandrefalken; men kunne selvfølgelig ikke "fange" den. Til sidst fik den nok af falken, tog anden imellem fangerne og fløj af sted imod redeskoven med den –stærkt forfulgt af en MEGET op-hidset vandrefalk, som i sidste ende måtte se sit bytte ende i havørne-mave i stedet for dens egen.

Jeg var nu ret imponeret over vandrefalkens mod i kampen imod havørnen.

Jan Fyhn